

INTIFADA! AMB LA RESISTÈNCIA PALESTINA

**PROU COMPLICITAT DE EUA I UE
AMB EL GENOCIDI
RUPTURA DE RELACIONS AMB ISRAEL**

nº 189 - octubre 2023 - donatiu 2 euros

Editorial: EUA i UE còmplices del genocidi pàg 3
Pàgines centrals pàg 9-12
Crida dels sindicats palestins
Amb la resistència palestina, INTIFADA!
Política pàg 4-5
Lluita Internacionalista trenca amb Guanyem Girona
Sindical pàg 6-7
Èxit trobada estatal a Cadis sobre
sindicalització i lluita a sectors precaris

Pensionistes pàg 7-8
10è aniversari i 8ena assemblea de la
Marea Pensionista Catalunya
Dona: 28S, Ni un pas enrera pàg 13
País Valencià. Sobre la dreta i ultradreta pàg 14
Memòria històrica. pàg 15-16
80 anys de l'assassinat de Pietro Tresso (*Blasco*)
Internacional pàg 17-20
Haití, EUA i Argentina
Suplement: Ucraïna des de dins: 4rt comboi

20.000 especies de abejas

Òpera prima de la directora Estibaliz Urresola Solaguren.

Per a estrenar-se en el llargmetratge la directora ha triat un tema delicat i difícil: la disfòria de gènere, el sentiment de disgust i incomoditat que pateixen algunes persones amb les característiques físiques que es deriven del sexe del seu naixement.

Difícil no és sinònim d'impossible, aquesta és la història d'una persona transgènere de 8 anys: Cocó no es reconeix en allò que el món que l'envolta espera de la seva persona, tampoc s'identifica amb el nom que li han posat, Aitor, així que té una crisi d'identitat que afecta, i molt, les persones de la seva família. Amb la seva mare i els seus germans van a passar uns dies al poble, a casa de la seva àvia, i aquests dies canviaran la perspectiva de tots, de manera positiva (sí, fem espòiler per a animar-vos, és a dir, avancem esdeveniments)

D'acord, uns quants de vosaltres ja heu decidit que us fa mandra veure un film que pressuposeu (encertadament) amb moltes emocions internes i poca acció externa. Llàstima, perquè la proposta a més de discórrer serenament i tindre un enfocament sensible també és reivindicativa i fa didàctica: deixa clara la construcció social del gènere, per això fa una ronda per totes les mirades protagonistes, elles determinen i donen forma a Cocó.

Si tens algun dubte que el gènere, i amb ell la percepció del cos i la identitat, és una construcció social et convé deixar-te acompanyar per aquesta història explicada amb tanta cura i sensibilitat. Si tens claríssim que la mirada dels altres et va construir l'obra d'Urresola també et permetrà admirar unes actrius magnífiques que superen qualsevol adjectiu que els pugem adjudicar.

Que els personatges parlin en basc, en castellà i en francès és un valor afegit que cal destacar, per real i poc habitual.

L atac de Hamàs amb altres fraccions palestines del 7 d'octubre en territori israelià i la reacció del Govern sionista ha tornat a posar la causa palestina en el centre de la lluita de classes internacional.

La sorpresa de l'atac i la seva profunditat en el territori han posat en qüestió el prepotent exèrcit israelià i els seus sofisticats sistemes de control. La crisi apunta directament al Govern de Netanyahu, de coalició amb l'extrema dreta, encara que transitòriament la seva declaració de guerra al poble palestí li permeti recuperar la seva base en nom de la «unitat nacional». Però si ja hi ha algunes veus que li demanen el cap per no prioritzar els ostatges, i declarar insistentment que l'objectiu prioritari és destruir Hamàs, probablement, al final del conflicte s'agreguarà la crisi.

Els dubtes de la resposta israeliana són evidents, més enllà de la pluja brutal i indiscriminada de bombes, que ja han provocat més de 4.300 morts i milers de ferits. El passat 12 d'octubre l'exèrcit hebreu donava 24 hores per l'evacuació de més d'un milió de palestins que viuen en la meitat nord de la franja de Gaza, mentre acumula tancs i més tancs en el pas d'Eretz. Però han passat gairebé 10 dies i no hi entren. Si ho fan, no sabem fins on poden arribar.

La situació colpeja fortament Cisjordània. L'actuació dels colons matant palestins amb el suport de les unitats militars -80 des del dia 7, 20 dels quals criatures- ha exacerbat encara més la tensió. La repressió de l'Autoritat Palestina a les mobilitzacions accelera el rebuig massiu dels i de les palestines que l'acusa de reprimir al servei de l'exèrcit ocupant, com cridava obertament a les manifestacions. La crisi no només de Fatah, sinó també les crítiques que hi havia contra Hamàs, havien portat al sorgiment d'un moviment jove aliè als dos grans partits, i format per militants d'ambdós.

Altre cop el Govern sionista posa sobre la taula una segona *Nakba*¹, amb l'expulsió de més de dos milions de palestins al desert del Sinaí, a Egipte. Però els països àrabs, començant per Egipte, no en volen ni sentir a parlar. Tampoc Hamàs, que ha alliberat 2 ostatges nord-americanes «*per motius humanitaris*» i es compromet a alliberar-ne més si s'aturen els bombardejos. Des del principi, Hamàs havia ofert l'intercanvi dels ostatges per 6.000 presos palestins, ostatges del govern israelià, molts d'ells des de fa anys. Però els ostatges no són l'objectiu prioritari del govern israelià que reitera que vol l'eliminació de Hamàs costi el que costi.

Mentrestant, la massacre de l'hospital esperonava grans mobilitzacions que amenacen posar en flames la regió. La gent a la plaça

Tahrir de la capital egípcia cridava «*aish, hurriyya was adala ijtimaiya*» (pa, llibertat i justícia social) el mateix que cridava el poble el 2011. Els governs àrabs que com el jordà o l'egipci, sempre han estat al costat dels EUA, es mostren impotents per aturar l'escalada. Biden va haver d'anul·lar la reunió a Jordània amb Al Sisi i Abu Mazen de l'Autoritat Palestina.

L'imperialisme dels EUA s'ha posat incondicionalment al costat del sionisme, però manifestava preocupació davant una possible reocupació de Gaza, com impulsen ministres com Ben Gvir o Smotrich, i segueix insistint en la irreal i reaccionària «solució» dels dos estats.

Els imperialismes europeus també ho fan i s'alineen amb Israel, com va expressar Úrsula von der Leyen. Però el bloc europeu presenta esquerdes. Alemanya, França i la Gran Bretanya prohibien manifestacions de suport al poble palestí, tot i que no estan podent aturar les massives mobilitzacions que s'hi realitzen (100.000 persones a Londres, milers a París o les que es repeteixen a Alemanya per més detinguts i ferits que hi hagi). A l'estat espanyol també s'obren esquerdes en el mateix govern: mentre Sánchez, en nom del «*govern més progressista de la història*», es declara al costat d'Israel –i Enrique Santiago del PCE, arribava a equiparar les «*víctimes palestines i israelianes*», seguint a Yolanda Díaz que condemna «*totes les violències vinguin d'on vinguin*» –, Podemos reclama el reconeixement de l'estat palestí i ha vist com Sumar vetava la seva proposta de resolució a favor del poble palestí al Congrés.

Amb la guerra a Ucraïna oberta, l'evidència de la doble vara de mesura és insostenible. Quan Rússia deixa sense llum o aigua la població civil ucraïnesa destruint infraestructures és un crim de guerra, quan ho fa Israel a Palestina, és legítima defensa. El poble ucraïnès té dret a defensar-se d'un estat que el vol ocupar, i el poble palestí no té dret a fer-ho després de 75 anys d'ocupació?. El mateix a la inversa, val per a la gran majoria de l'esquerra, que no reconeix el dret ucraïnès, però sí el palestí. Cal fer malabars per justificar-ho.

Cridem des de LI i la UIT-QI a aixecar la solidaritat internacionalista més gran, participant de les mobilitzacions i exigint, com ens demanen els sindicats palestins, el trencament de relacions polítiques i econòmiques amb aquest règim genocida de colonialisme i apartheid.

21/10/2023

LI

¹ *Nakba* («catàstrofe» o «desastre»). La brutal neteja ètnica amb l'expulsió de palestins de les seves cases a 1948.

Lluita Internacionalista trenca amb la coalició Guanyem Girona

El 13 de juny de 2023 en la declaració «No al pacte amb Junts i ERC» dirigida a la candidatura de Guanyem Girona i a l'opinió pública dèiem: *»Des de Lluita Internacionalista ens oposem a aquest pacte, perquè no és una opció de ruptura cap a la República Catalana ni de transformació de classe per a la ciutat. La nostra posició serà la d'un govern de Guanyem quan els resultats permetin aplicar el nostre programa. Si no, Guanyem ha de seguir a l'oposició i construir l'alternativa als barris populars i obrers de Girona. L'assemblea decidirà en breus dies, però la posició de la comissió negociadora i la permanent de Guanyem s'encaminen a convèncer que el millor per a la ciutat és el tripartit, però ni seria d'esquerres ni independentista, doncs ERC i JXC han tornat a la gestió de l'autonomisme, oblidant-se de l'1 i el 3 d'Octubre».*

Abans de l'estiu es consumava el pacte i la formació del govern local amb la dreta catalana com a soci bàsic i determinant – vice-alcaldies i regidories com Promoció Econòmica, Urbanisme, Contractació, Centres Cívics... – que ha estat molts anys responsable de la Girona burgesa que hem denunciat reiteradament. Així no es pot servir la causa de les classes populars esforçant-se per arrancar al seu favor tot el que sigui possible en l'àmbit de les reformes socials. Tampoc és possible avançar cap a la República catalana amb les formacions (Junts i ERC) que, des dels governs de Generalitat, han provocat la desmobilització independentista i el retorn de l'autonomisme. El que cal és una forta oposició a les institucions i al carrer per recuperar l'esperit i la decisió de lluita de 1 i el 3 l'octubre del 2017. La CUP Girona/Guanyem pren un altre camí de la ma d'ERC i JXC.

L'assemblea de Guanyem ho va ratificar per ampla majoria, i es va considerar com un gran èxit. L'oposició o la part crítica vam quedar en minoria. Davant d'aquesta situació, com a organització que ha participat en la creació de Guanyem Girona des del 2018 com un front ampli de diverses forces polítiques i socials anticapitalistes, sobiranistes i d'esquerres a la ciutat de Girona, hem debatut internament quina posició preniem. Aquest pacte s'allunya del que Lluita Internacionalista contemplava en la creació de la candidatura.

El company Lluç Salellas, ara alcalde, manifestava als mitjans de comunicació: *»Tenim l'oportunitat d'encetar un govern progressista i*

sobiranista a la ciutat i ningú entendria que no fos així». Des de LI no compartim el sentit d'aquestes paraules, que el delaten. «Progressista»? és el terme que utilitza el PSOE i Sumar per definir el seu govern, no pas anticapitalista «Sobiranista»? Ha sigut el terme de l'autonomisme per encaixar en el règim monàrquic, de descentralització de l'estat no per la República catalana. Comencem la «política del possible»... dins de l'ordre establert.

17/10/23. L'Ajuntament de Girona, en ple genocidi a Gaza, no te cap bandera palestina o pancarta de suport. Nosaltres estàvem entre els manifestants.

El nostre criteri és participar en els espais on el programa estigui al servei de les lluites i defensin la doble ruptura: amb la monarquia i pel dret a l'autodeterminació i amb el capitalisme amb un programa de mesures al servei de la classe treballadora. Un govern de coalició com el que s'ha format amb JUNTS i ERC paga ja d'entrada un preu: deixar pel camí una part molt important del programa. On quedara la remunicipalització de serveis, la defensa de l'ensenyament i la sanitat pública, la lluita per l'expropiació dels pisos buits de grans tenidors, la lluita contra el feixisme i la repressió, la solidaritat amb els pobles oprimits arreu, la denúncia de l'apartheid de l'estat d'Israel... que van ser banderes dels anys d'oposició i al carrer? Es portaran a terme? Les tensions de governar la realitat posaran les costures al límit allà on tenim descosits i amb aquesta coalició hem obert una finestra a la dreta catalana autonomista. Ja va passar amb Guanyem de Badalona: i allà, on tenien l'alcaldia, han acabat amb un sol regi-

dor. S'ha fet un balanç per evitar-ho a Girona?

La direcció de *Guanyem* ha cregut que cal assumir responsabilitats de govern dirigint l'alcaldia i no estar 4 anys més d'oposició. En el debat hem sentit respostes cap a la nostra declaració del 13 de juny com *«hi ha qui no vol embrutir-se les mans governant i prefereix la puresa ideològica», «ara ha arribat el moment de mullar-se, d'embrutar-se i d'atrevir-se a demostrar que les coses es poden fer d'una manera diferent».*

Creiem que *Guanyem Girona* està en fase de construcció i cal sumar més gent i més organitzacions amb l'objectiu de fer un front d'esquerres d'àmbit local anticapitalista i sobiranista fort. La militància de LI al llarg d'aquests temps ens hem *«embrutit les mans»* militant i assumint responsabilitats en la lluita de classes (membres i presidència de comitès d'empresa, direccions d'escola i de moviments per l'educació pública, membres d'executives sindicals des d'un corrent crític com a CCOO, regidoria a l'ajuntament de Girona en polítiques anticapitalistes, plataformes antiracistes i antifeixistes..) per tant la *«puresa ideològica»* l'hem exercit en tots els mbits que *actuem (sindical, educatiu, moviments socials, institucionals...)*. I és així com continuarem dedicant els nostres esforços, i mai hem defugit de la responsabilitat. Hem defensat a dins de *Guanyem* capacitats i potencialitats, hem estat en les lluites i amb la voluntat de creixement, representant sectors que als quals no s'arribava com CUP o MES. Aquests sectors ens han fet arribar la seva decepció per aquest pacte.

A Girona caldrà treballar per construir una alternativa de les lluites que xocaran amb al Govern municipal Guanyem-ERC-JXC, per una veritable ruptura anticapitalista i per la República catalana. Allà hi posarem els nostres esforços. Continuarem a la coalició CUP- Un Nou cicle per Guanyar (Parlament de Catalunya) i hi seguirem, com seguim a altres municipis. A Girona avui no és possible, esperem que l'experiència permeti reaccionar a temps i no es malmetin tots aquests anys d'esforços compartits.

Girona,
setembre de
2023

LI

Les nostres xerrades

POLÍTICA

9/10/2023
Barcelona

17/10/2023
L'Hospitalet de Llobregat

18/10/2023
Vilafranca del Penedès

Girona
19/10

Barcelona
24/10/2023

Cadís. Trobada estatal convocada per *Coordinadora del Metal (CTM)*

Sindicalismo y lucha en sectores precarios

Els dies 7 i 8 d'octubre va tenir lloc al barri de Río San Pedro de Puerto Real (Cadís) la trobada estatal «Sindicalisme avui: problemàtiques i perspectives», organitzada per la *Coordinadora del Metal (CTM)* amb el suport de la *Confluència Sindical de la Bahía de Cádiz (Autonomía Obrera, CNT, CTA, CTM i SAT)*. La pancarta que presidia el local resumia la voluntat dels presents i de la trobada: «*Una sola classe, una sola lluita*». Vam ser-hi convidades per la CTM, protagonista de l'heroica lluita de les empreses auxiliars—subcontractes—d'Astilleros de fa dos anys, que ara ens convocava al mateix barri on havia aparegut la tanqueta del «*govern més progressista de la història*».

La presentació de la jornada va ser a càrrec de CTM i la Confluència. A continuació es va passar un emotiu vídeo de companys exiliats a Anvers, Galiza, Portugal, Escòcia...: treballadors de les auxiliars de Cadís sense contracte, sigui per estar a «l·listes negres» de la patronal per la seva lluita, sigui per la manca de càrrega de treball.

La trobada es va estructurar en dues taules rodones, abans i després de les quals hi va haver diverses ponències sobre punts concrets. La primera va agrupar sectors precaris, des de les auxiliars del metall de la Badía, els cambriers de Madrid de CGT-Alsea—contractats en origen, les treballadores del SAD amb la creu dels contractes a temps parcial, les *Kellys*, els jornalers extremeños del sindicat *25 de marzo*, o els subcontractats models de la Facultat d'Arts de la Universitat de Sevilla, que iniciaven una vaga la setmana següent. Especialment dura va ser la denúncia del SAT dels

abusos—fins i tot violacions—que impunement pateixen les treballadores immigrants de la maduixa a Huelva a les quals, a més de malviure en barraques, les cremen periòdicament, com les 200 que feia tot just 15 dies van cremar a Palos de la Frontera. La taula va servir per constatar com l'atomització i la precarietat corroeixen tots els sectors productius i de serveis. A la roda d'intervencions posterior la nostra companya Marga va explicar l'experiència de *Municipalitzem* en defensa dels serveis públics reunint totes les subcontractes de l'Ajuntament de Barcelona amb l'objectiu de la reinternalització de les plantilles a l'empresa matriu.

La segona taula va reunir sindicats combatius: CTA de Córdoba, la *Confluència Sindical de la Bahía*, Tubacex, *Colectivo Obrero BATU* de Ezkerraldea (Bilbao) de las subcontractes de Petronor, *Plataforma del Metal de Pontevedra*, *Solidaridad Obrera* de Madrid i la mateixa CTM, amb Manuel Barber, un dels companys que havia vingut a Catalunya amb la gira que vam organitzar.

A les curtes ponències que es van intercalar van ser-hi STM (*Intersindical valenciana* a Ford i a Kamax), la RAI de Vallecas (sobre el suport a les lluites des dels barris), USTEA Cadís (sobre el contracte fix-discontinuu), el Comitè de Solidaritat dels Treballadors de Valladolid (sobre el funcionament de les Caixes de Resistència), i la de LI (sobre el treball en comú de diferents col·lectius de l'estat).

En aquesta última, després d'agrair la invitació a la CTM, vam plantejar que era imprescindible reconstruir la solidaritat, motiu pel qual fa dos anys

a dividir-nos i aïllar-nos, amb les Reformes Laborals, començant per la Llei d'Estrangeria, i acabant amb la darrera, que no ha tocat el «preu» ni les condicions de l'acomiadament que s'han multiplicat, i que no ha tocat la precarietat amb el fix-discontinuu. I que aquesta reconstrucció de la solidaritat es fa imprescindible per a enfrontar els ajustaments que vindran a nivell de salaris, pensions i serveis públics i que, en aquest sentit, i després de l'èxit de la trobada, ens semblava important que se'n convoqués una altra, per almenys garantir 1r de maig combatius.

vam venir aquí i vam organitzar la gira perquè els mateixos treballadors expliquessin i teixissin llaços amb altres; així com abans, el 2000, havíem anat als hivernacles d'El Ejido a donar suport a la vaga dels immigrants i per a que després l'expliquessin a Catalunya; o amb els pescadors de la ría de Vigo en motiu del Prestige. Vam insistir en aquesta necessària reconstrucció de la solidaritat, després d'anys en què la patronal ha fet allò impossible, juntament amb les direccions de CCOO i UGT, per

La trobada va acabar amb una foto dels presents amb la bandera palestina, enviant un curt vídeo de solidaritat, i l'endemà, la projecció del vídeo de «La Bahía del metal» de Mercedes Moncada, especialment centrat en la lluita d'Airbus, seguit d'un interessant debat. Els fraternals menjars i cafès que van garantir les i els companys de CTM van crear un clima càlid de cordialitat. Gràcies per tot.

Marga Olalla i Esther del Alcázar

Marea Pensionista de Catalunya: **10 anys de vida, 10 anys de lluita**

La Marea Pensionista de Catalunya (MPC) ha celebrat el 16 i 17 de setembre dos esdeveniments importants: la seva VIII Assemblea i el seu X aniversari amb la presència d'una trentena de mareas locals i més d'un centenar de participants.

El moment és rellevant. Tenim una situació política caracteritzada per la incertesa de quin serà el nou govern o si hi haurà noves eleccions a principis de 2024. El que sí que sembla més probable és que el govern en funcions (PSOE/Sumar) haurà de prendre la decisió de què fa amb les pensions de l'any vinent. La Comissió Europea exigeix que en els pròxims pressupostos comencin les retallades per a començar a pagar el deute. Això significa, com sempre, ajustaments en la despesa pública de caràcter social, incloses les pensions.

La VIII Assemblea de la *Marea Pensionista de Catalunya*

Conscients d'aquesta situació, en la celebració del dissabte 16 de setembre de la VIII Assemblea de la MPC, ens vam reafirmar en el fet que l'única manera de fer front a aquests intents de fer pagar el deute a les classes populars és la mobilització entorn d'uns eixos clars: no als plans privats d'empresa, l'increment de les pensions i dels salaris segons l'IPC, i la pujada immediata de les pensions

mínimes a 1.080 (salari mínim actual). Amb aquesta darrera exigència es faria, a més, un salt en la reducció de la bretxa de gènere.

El gran encert de la VIII Assemblea és l'èmfasi sobre la necessitat de relacionar l'increment de les pensions i dels salaris, perquè lliga les nostres reivindicacions a les de la classe treballadora.

En el desenvolupament de l'assemblea es va treballar sobre el Model Organitzatiu, sobre el document marc, i principalment sobre el Pla d'Acció. Vàrem trobar a faltar en el document una crítica al paper del govern de coalició pel que fa a la seva postura respect al Sistema Públic de Pensions, una

denúncia al Pacte de Toledo com l'instrument parlamentari amb què s'impulsen les reformes en el sistema de pensions públiques, i una crida als sindicats alternatius per a treballar conjuntament amb la MPC.

Es va insistir en què la lluita és l'únic camí, que hem de continuar als carrers, cada dilluns, fen actes, xerrades, concentracions...

També es va recordar la convocatòria per a assistir a la Cimera Social de Granada del 5 i 6 d'octubre. I, especialment, la mobilització de la propera convocatòria a Madrid. Així, el pròxim dia 28 d'octubre hi ha convocada una manifestació de pensionistes i treballadors i treballadores de caràcter estatal a Madrid. És el moment de fer sentir la veu de la classe treballadora i dels i de les pensionistes davant el silenci actual sobre l'increment dels salaris i de les pensions segons l'IPC.

X aniversari de la MPC

El diumenge 17 de setembre es va realitzar l'acte del X aniversari. És important recordar que la Marea és un moviment social i que va néixer arran de lluites pensionistes contra l'increment del 0,25% anual de les pensions del govern de Rajoy.

Per tant, quan es va crear la *Marea Pensionista de Catalunya* els pensionistes ja portaven uns quants anys de lluita. Una vegada creada, la MPC va participar en la creació de la Coordinadora Estatal en Defensa de les Pensions Públiques (COESPE).

No són 10 anys de lluita, són molts més. I, com valoraven alguns companys, «què serien de les pensions sense la MPC i la COESPE?» La MPC i la COESPE han protagonitzat grans lluites en defensa de les pensions públiques, han estat el pal de paller del moviment pensionista estatal. Les seves comissions han aportat elements informatius per entendre la legislació, i amb la COESPE s'han organitzat campanyes estatals. La presència al carrer dels i les pensionistes al llarg d'aquests anys ha estat fonamental per a aturar alguns dels atacs contra les pensions i per a aconseguir algunes victòries com l'increment del 8,5% d'enguany. Però

no hem pogut evitar l'inici de la privatització de les pensions dels Plans d'empresa i l'allargament de l'edat de jubilació. En tot aquest procés de mobilització hem tingut en contra les direccions de CCOO i UGT.

Com a *Lluita Internacionalista* hem trobat a faltar al llarg d'aquests anys una crítica més directa al govern de PSOE i Unidas/Podem, així com a les direccions de CCOO i UGT, que en el tema de les pensions es basen en el Pacte de Toledo. Aquest pacte ha estat subscrit per tot l'arc parlamentari excepte la CUP-PR. Hem de recordar que un dels punts de la Marea Pensionista de Catalunya és «No al Pacte de Toledo». Cap govern que governi amb aquest pacte, pot defensar el sistema públic de pensions.

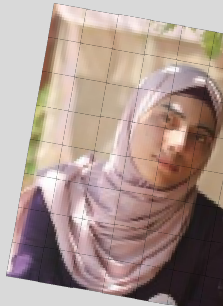
Però malgrat aquestes discrepàncies, estem a la COESPE i a la MPC perquè són el millor marc per a defensar les pensions públiques, perquè valorem la seva llarga trajectòria de lluita de més de 10 anys.

GOVERN QUI GOVERNI, LES PENSIONES ES DEFENSEN

Setembre 2023

Pensionistes de LI

"Amb gran tristesa plorem una de les nostres germanes en la lluita pels drets de les dones; una de les poetes i novel·listes feministes de Gaza més talentoses, Heba Abu Nada; autora de la novel·la "L'oxigen no és per als morts".

Ella va escriure ahir: "Si morim, sàpiguen que estem satisfets i fermes, i diguin al món, en nom nostre, que som persones justes, del costat de la veritat".

El seu darrer poema, escrit ahir abans de ser assassinada enmig del genocidi d'Israel contra Palestina:

"La nit a la ciutat és fosca, excepte per la brillantor dels míssils silenciosa, excepte pel so del bombardeig aterridora, excepte per la promesa tranquil·litzadora de l'oració negra, excepte per la llum dels màrtirs. Bona nit".

Rebut d'un company de la MATS, Madrid

Crida urgent dels sindicats palestins:

Poseu fi a tota complicitat, deixeu d'armar a Israel

Crida a l'acció

Israel ha demanat que 1'1 milions de palestines evacuïn la meitat nord de Gaza, mentre les sotmeten a bombardejos constants. Aquesta maniobra sense compassió forma part del pla d'Israel, amb el suport inamovible i la participació activa dels Estats Units i de la majoria dels estats europeus, per perpetrar massacres atroces sense precedents contra els 2'3 milions de palestines de Gaza i per netejar-les ètnicament a totes. Des de dissabte passat Israel ha bombardejat Gaza indiscriminadament i intensiva, i hi ha tallat el subministrament de gasolina, electricitat, aigua, menjar i subministraments mèdics. Israel ha assassinat més de 2.600 palestines –incloent-hi 724 infants– arrasant barris complets, esborrant famílies senceres i ferint més de 10.000 persones. Alguns experts en dret internacional comencen a avisar dels actes de genocidi d'Israel.

D'altra banda el govern d'ultradreta ha distribuït més de 10.000 rifles a colons extremistes al territori de 1948 i a la Cisjordània ocupada per facilitar els seus atacs creixents i pogroms contra les palestines. Les accions d'Israel, massacres i retòrica, assenyalen la seva intenció d'implementar una segona Nakba, promesa durant tant de temps, per expulsar tantes palestines com sigui possible i crear un «nou Orient Mitjà» en què les palestines visquin en una subjugació perpètua.

La resposta dels Estats occidentals ha estat de suport total a l'Estat d'Israel, sense fer cap cas al dret internacional. Això ha multiplicat la impunitat d'Israel, donant-li carta blanca per dur a terme la seva guerra genocida sense cap límit. Més enllà del suport diplomàtic, els estats europeus estan subministrant a Israel armament, consolidant el funcionament de les empreses d'armes israelianes dins de les seves fronteres.

Mentre Israel escala la campanya militar, els sindicats palestins fan una crida a les nostres contraparts internacionals i a tota la gent amb consciència a posar fi a totes les formes de complicitat amb els crims israelians –el més urgent: aturant el comerç d'armes amb Israel, així com tot el finançament i recerca militar. El moment d'actuar és ara –les vides palestines pegen d'un fil.

Aquesta situació urgent de genocidi només es pot evitar amb un increment massiu de la solidaritat amb el poble palestí que pugui res tringir la màquina de guerra israeliana. Necessitem que actueu immediatament –allà on sigueu, arreu del món– per evitar que s'armï l'estat d'Israel i les empreses involucrades en la infraestructura del bloqueig. Prenem la inspiració d'altres mobilitzacions prèvies de sindicats a Itàlia, Sud Àfrica i els Estats Units i mobilitzacions

internacionals similars que els sindicats han fet històricament. Fem aquesta crida amb el convenciment que la lluita palestina per la justícia i la llibertat no és només un lluita regional globalment determinada. És una palanca per l'alliberament de tots els pobles desposseïts i explotats del món.

*Federació General Palestina de Sindicats, Gaza
Unió General de Treballadors de la Funció Pública i del Comerç*

*Unió General de Treballadors Municipals
Unió General de Treballadors de Llars d'Infants
Unió General de Treballadors Petroquímics
Unió General de Treballadors Agrícoles
Unió de Comitès de Dones Palestines
Unió General de Treballadors de Mitjans i Impremta
Federació General Palestina de Sindicats (PGFTU)
Unió General de Mestres Palestins*

(segueix a pàg 12)

No als bombardejos y al setge Tot el suport a l'heroic poble

Israel ha començat un nou atac genocida contra la Franja de Gaza, anomenat operació «#Espases de Ferro». Avions de guerra i l'exèrcit de l'estat sionista bombardegen la Franja de Gaza. A dia d'avui es calculen més de 2.000 palestines i palestins morts, 6.500 ferits i més de 340.000 desplaçats de les seves llars, un nombre que creix per les i els milers de desplaçats del Nord de Gaza. Hora a hora aquestes xifres continuaran creixent.

La magnitud de l'acció brutal d'Israel es pot verificar en saber-se que en una setmana s'han realitzat més de 2.000 bombardejos descarregant prop de 6.000 bombes i d'un pes total de 4.000 tones (dades AFP, EFE AP i Clarín, Argentina).

Netanyahu va prometre deixar «en runes» la Franja de Gaza, un territori de només 43 quilòmetres de llarg i 10 quilòmetres d'ample, avisant a la seva població captiva que «se'n vagi» malgrat que sap que no pot fer-ho.

El ministre de Defensa israelià es vanta dient: «Hem decidit tallar el subministrament d'aigua, electricitat i combustible a Gaza», en clara violació a la llei internacional de guerra, incrementant d'aquesta manera el bloqueig per aire, terra i mar contra Gaza iniciat el 2007 transformant-la en «la presó més gran a cel obert del món». Allà hi viuen amuntegats 2.300.000 palestins, envoltats des de fa dècades per l'exèrcit de l'estat sionista d'Israel. Per això el que està succeint seria similar a dir que estarien bombardejant el camp de concentració d'Auschwitz o el Gueto de Varsòvia, durant la Segona Guerra Mundial. Un nou extermini racista però ara sobre el poble palestí.

Les escenes són esgarrifoses. Els habitants de Gaza, especialment nenes i nens, estan sent assassinats pels míssils, bombes i armes sofisticades del sionisme israelià encapçalat per l'assassí Netanyahu i el seu denominat «govern d'unitat nacional». Metges Sense Fronteres (MSF) ha assenyalat que l'aviació israeliana ataca les ambulàncies i que un alt percentatge dels pacients a la ciutat de Gaza «són nens de 10 a 14 anys, això es deu al fet que la majoria dels ferits són les dones i els nens, ja que sovint són a les cases que són bombardejades», va dir Aymar Al Djaronucha, coordinador d'MSF (12/10/2023, Clarí, l'Argentina). El blanc del sionisme són hospitals, barris populars, universitats,

centrals elèctriques. Tot això està provocant una veritable crisi humanitària. Fins i tot, el secretari general de l'ONU ha denunciat el setge a Gaza i ha demanat el seu aixecament.

S'ha declarat la «guerra total» contra Palestina, amenaçant amb una invasió militar, convocant a 350.000 reservistes. El sionisme compta amb el suport de l'imperialisme nord-americà i de la Unió Europea, entre altres governs capitalistes.

Joe Biden es va comunicar amb Netanyahu i li va ratificar que «Israel tindria tot el que necessiti per a defensar-se». El govern dels Estats Units va anunciar l'enviament de vaixells, avions de combat i d'un portaavions nuclear cap a l'est del Mediterrani, per a donar suport a Israel en la seva ofensiva contra el poble palestí.

Joe Biden, Ursula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, i el secretari general de l'OTAN, hipòcritament, han dit que Israel «té el dret de defensar-se». D'aquesta manera posen de víctima a Israel i justifiquen els seus actuals atacs genocides, quan l'estat sionista es va constituir en 1948 usurpant la terra històrica palestina. Israel no és cap «democràcia» a la regió, com sostenen falsament els seus mitjans, sinó que dona suport a una política de colonització, d'apartheid i de neteja ètnica mitjançant crims de lesa humanitat fins avui.

e criminal a Gaza! palestí!

Qui que té el «dret a defensar-se» d'aquestes atrocitats és el poble palestí! En el que va de l'any, 250 palestins han estat assassinats pels colons i l'exèrcit israelià, entre ells 44 nens. El règim sionista té més de 4.500 presos palestins, molts amb condemnes de 25 a 30 anys. Des de 1967 es calcula que 750.000 palestins i palestines han passat per les presons sionistes.

Els colons armats i secundats per les forces de seguretat maten, ataquen les propietats dels palestins, mentre avança inexorablement la neteja ètnica, amb l'expulsió de palestins als quals els esfondren les cases. Desenes de colons d'Israel, ajudats i sostinguts per organitzacions d'extrema dreta i ultra-religioses, han entrat, reiteradament i per la força a la mesquita d'Al Aqsa en l'ocupada Jerusalem Est. La mesquita és el tercer lloc més sagrat del món per als musulmans.

En aquest marc es va donar l'ofensiva palestina des de Gaza, encapçalada per Hamàs, dissabte passat 7 d'octubre. No ha estat més que una desesperada reacció davant el cansament d'un poble subjugat. Va ser una expressió més del legítim dret del poble palestí a defensar-se enfront del crim i el genocidi.

Lamentem la mort de civils israelians, de dones i nens. Però, qui són els responsables d'aquesta guerra? No és Hamàs ni els palestins.

És l'estat sionista i d'Apartheid d'Israel que, secundat pels Estats Units, oprimeixen al poble palestí. Aquesta guerra no va començar el dissabte 7 d'octubre amb l'avanç de la resistència palestina. Si no que va començar fa 75 anys amb l'ocupació de les terres i cases per part del sionisme, secundat pels Estats Units. Ells són els responsables de la guerra i d'aquestes víctimes civils israelianes i palestines.

Els i les socialistes de la UIT-QI secundem incondicionalment la resistència palestina, però no li donem suport polític a Hamàs ni al seu govern a Gaza. D'altra banda, denunciem la traïció permanent de l'Autoritat Palestina, dirigida per Al Fatah-OLP, que encapçala Mahmoud Abbas, des de Cisjordània. Però Hamàs ara està en el camp dels que enfronten al sionisme. Tenim grans diferències en la mesura que ells són un corrent burgès-islàmic, que fa costat a l'Iran, a Qatar i volen reemplaçar a Israel per un estat palestí religiós, teocràtic. Nosaltres lluitem pel reemplaçament de l'apartheid d'Israel per un estat únic palestí, laic, no racista i democràtic, en el territori històric de Palestina, on puguin conviure plenament àrabs, jueus, cristians i altres religions.

Més enllà d'aquestes diferències amb Hamàs, tots som part del gran moviment de la resistència palestina. Per això la secundem incondicionalment i fem una crida a la solidaritat internacional amb ella.

Avui més que mai, per a derrotar l'ofensiva criminal d'Israel sobre Gaza i el poble palestí, cal sortir als carrers de tot el món per a parar els bombardejos i el cercol genocida a la Franja de Gaza. L'ultimàtum de l'exèrcit d'Israel perquè es retirin gairebé un milió de palestins/es del Nord de Gaza, sabent que no existeixen cap condició per a ells, és una mostra més de la seva política colonial i de neteja ètnica. El poble palestí ho considera i denuncia, com una nova «Nakba» (catàstrofe) com es va dir a la neteja ètnica quan es va concretar en 1948 la fundació de l'estat sionista d'Israel. D'altra banda, és una amenaça d'una nova invasió militar a Gaza.

En solidaritat amb el poble palestí s'han realitzat grans mobilitzacions als països de l'Orient Mitjà, especialment del Líban, a Tunísia milers es van mobilitzar, als EUA, Anglaterra, estat espanyol,

Turquia, a Llatinoamèrica i en tantes altres parts del món. A París, malgrat la prohibició del reaccionari i racista Macron, diversos milers de manifestants han desafiat la prohibició de manifestar-se i la repressió, per a expressar la seva solidaritat amb Palestina. En marxar a Nova York, de suport al poble palestí, va sorprendre la presència de joves jueus amb cartells que deien: «Jueus contra l'Apartheid», «Descendents jueus de supervivents de l'Holocaust contra l'Apartheid israelià» o «No en el nostre nom», «N'hi ha prou d'armes per a Israel».

Cal redoblar aquest camí arreu del món. I que els pobles exigeixin als seus governs: Ruptura de tots els acords econòmics, polítics i militars amb Israel. No a l'enviament d'armes a Israel ni a l'ajuda financera i militar dels Estats Units a Israel. Que es retiri la flota ianqui de la rodalia d'Israel i Orient Mitjà. Que els pobles dels països àrabs, amb la seva mobilització, exigeixin als seus governs que facin costat a la resistència palestina amb tot el que ella reclami i, especialment, als que han reconegut a Israel (com Egipte, el Marroc o Emirats àrabs), que

trenquin relacions ja! Tota la solidaritat amb el poble palestí!

Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) fem una crida a realitzar mobilitzacions unitàries per a acabar amb l'escalada genocida d'Israel.

Aturada immediata dels bombardejos criminals a Gaza! Prou de genocidi!

Ruptura de relacions amb Israel!

Alliberament de les i dels presos palestins!

Tot el suport a la resistència palestina!

14/10/2023

Unitat Internacional
de Treballadores
i Treballadors -
Quarta Internacional

21/10/2023: 70.000 a Barcelona!

(ve de pàg 9. Crida dels sindicats palestins)

Unió General de Dones Palestines; Unió General d'Enginyers Palestins; Associació Palestina de Comptables; Federació d'Associacions Professionals que inclou: Associació Palestina Dental – centre de Jerusalem, Associació Palestina de Farmacèutics – centre de Jerusalem, Associació Mèdica – centre de Jerusalem, Associació d'Enginyers – centre de Jerusalem, Associació d'Enginyers Agrícoles – centre de Jerusalem, Sindicat de Veterinaris –secció de Jerusalem; Sindicat Palestí de Periodistes; Col·legi d'advocats palestí; Associació Palestina d'Infermeria i Llevadores; Unió de Treballadors de Llars d'Infants; Unió Palestina de Treballadors de Serveis Postals; Federació d'Unions de Professors i Treballadors d'Universitats Palestines; Federació General de Sindicats Independents, Palestina; Nova Federació Palestina de Sindicats; Unió General Palestina d'Escriptors; Unió Palestina de Contractistes; Federació de Sindicats de Professionals de la Salut Mental; Unió Palestina de Psicòlegs i Treballadors Socials

WORKERS
in
PALESTINE

28S:

Ni un pas enrere és avançar en els nostres drets

Des del triomf històric de les companyes d'Argentina que van aconseguir la legalització de l'avortament el 2020, la marea verda continua recorrent el món i en particular l'Amèrica Llatina. Recentment a Mèxic s'ha aconseguit la despenalització de l'avortament a tot el país, propiciant que a les dependències públiques es brindi aquest servei. Tot i això, encara falta molt per aconseguir que el dret a decidir sobre els nostres cossos es respecti de manera plena per a totes. Segons l'Organització Mundial de la Salut es fan 25 milions d'avortaments insegurs a l'any, en els quals 39.000 dones moren i milions són hospitalitzades per complicacions. La majoria d'aquestes morts es concentren a països pobres. L'avortament continua sent un problema de salut pública que reflecteix la desigualtat social a la majoria dels països, on les dones més pobres són les més vulnerables a morir per avortaments insegurs o a ser criminalitzades.

Si bé hi ha èxits per part del moviment, també és constant l'amenaça que aquests siguin arrabassats: hi ha una reacció de les Esglésies, les institucions religioses i sectors antidrets. Governos i candidats de dreta constantment assenyalen la seva oposició als drets de les dones i les dissidències. Aquest és el cas dels Estats Units o de l'Argentina on el candidat ultradretà Milei amenaça aquest dret.

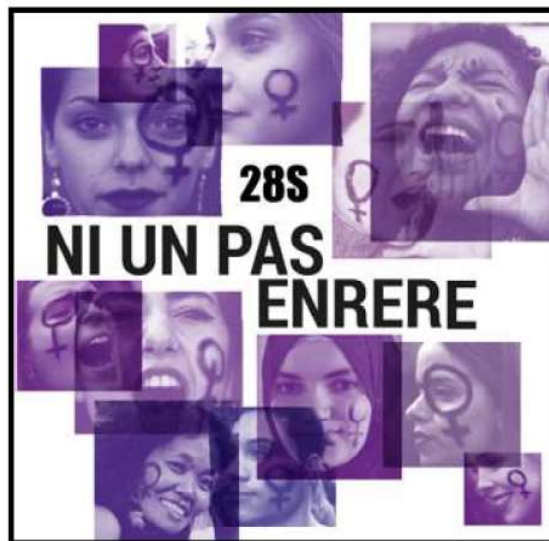
A l'Estat Espanyol fa 13 anys que l'avortament és legal. Però això no vol dir que es garanteixi de manera efectiva. De fet, durant tot aquest temps de legalitat, 12 províncies no van reportar cap cas d'avortament per les conseqüències nefastes de l'objecció de consciència i les polítiques de privatització i reducció de la sanitat pública. A més, a les dones i persones gestants en situació administrativa irregular se'ls nega aquest dret, excepte quan amb la intervenció i l'acompanyament del moviment aconseguix garantir-ho. L'any passat vam conquerir una reforma de la llei de l'avortament, que recupera drets arrabassats per la reforma reaccionària del PP de l'any 2013. Aquest és el cas de l'avortament sense autorització de pare, mare o tutor per a les

menors de 16 i 17 anys o l'eliminació dels dies de reflexió. A més, es reconeix el problema que la majoria dels avortaments es fan a clíniques privades o centres de salut concertats.

És fonamental seguir als carrers i organitzades per blindar i avançar en els nostres drets. Perquè l'amenaça no és un fantasma, és una realitat que aquí també la veiem als discursos i polítiques de VOX i del PP -aquests dies de fet es feia pública una causa contra feministes anticapitalistes de Lleida per la vaga feminista del 8M a causa d'una denúncia presentada per VOX i els Mossos. I l'amenaça també s'expressa en la terrible taxa de feminicidis. Perquè la vulneració del dret a l'avortament és també una forma de violència patriarcal.

No ens podem conformar amb el que tenim, ni tampoc amb els avenços que puguem anar

aconseguint. No cal caure en el «mal menor» o que «pitjors són els altres». Perquè la reacció conservadora també s'alimenta de la manca de contundència política o, pitjor encara, de quan en nom del progressisme i de l'esquerra les polítiques feministes són les que tenen menys pressupost, quan les treballadores de la salut són precaritzades, quan es fomenten discursos transfòbics o quan se li dóna l'esquena a les persones migrants sostenint la Llei d'Estrangeria.

Per això aquest 28S, sortim als carrers per cridar **NI UN PAS ENRERE** deixant clar que aquest crit no és un crit conformista, al contrari, és una crida a **AVANÇAR** en els nostres drets. Que la marea verda recorri el món per l'**ABORTAMENT LEGAL, SEGUR, GRATUÏT I UNIVERSAL**.

Dones de Lluita Internacionalista

País Valencià

Una reflexió sobre les polítiques de la dreta i l'extrema dreta

El 3 de setembre de 1979 el president del Consell del País Valencià, Josep Lluís Albinyana, i el president de la Diputació de València, Manuel Girona, van ser agredits per blavers— denominació amb què es coneix al moviment polític regionalista i anticatalanista— a Quart de Poblet durant una visita a l'Ajuntament d'aquest municipi de l'Horta per a assistir al ple que havia d'aprovar la petició de l'autonomia per la via de l'article 151 de la Constitució espanyola. Recordem que feia quatre anys de la mort del dictador.

Des de 1979 i, especialment, al 1981 durant la celebració del 9 d'octubre, Diada nacional del País Valencià, a la capital es van registrar successos de gran violència, amb agressions a manifestants, a polítics de l'esquerra, i a periodistes perpetrats per grups de la ultradreta i anticatalanistes.

Això només són alguns exemples del que la classe obrera del País Valencià hem hagut de sofrir a mans de l'extrema dreta. Una mateixa extrema dreta que governa conjuntament amb el PP, que els ha obert les portes de les Corts Valencianes.

Exemples d'algunes de les polítiques que s'estan implantant al País Valencià

L'acord entre PP i Vox elimina qualsevol referència a la violència masclista, que ha suposat l'assassinat de 149 dones des que hi ha registres al País Valencià, i recupera el terme de «violència intrafamiliar». La Mesa de les Corts Valencianes recentment va aprovar una proposta del PP per a eliminar el terme «violència masclista» de la pancarta que la institució mostra en els minuts de silenci després dels crims contra les dones.

Quant a memòria històrica, el Partit Popular de Carlos Mazón també assumeix les tesis de

l'extrema dreta i es compromet, al costat de Vox, a derogar «les normes que ataquen la reconciliació en els assumptes històrics», en referència a la Llei valenciana de Memòria Democràtica que està en vigor i que, entre altres coses, ha permès exhumar els cossos de centenars de represaliats durant la dictadura franquista en el territori valencià i lliurar-los a les seues famílies. No oblidem, entre d'altres, els treballs al cementiri de Paterna.

El PP i la ultradreta també es comprometen, en el seu acord de govern, a «treure la ideologia» de l'Educació del País Valencià i reduir el valencià a les aules, garantint que s'ensenya en castellà en totes les etapes educatives si les famílies així ho decideixen (eufemisme que s'utilitza per a fer creure que existisca un problema amb el castellà). El valencià deixarà de ser obligatori el pròxim curs escolar 2024-25 en les zones castellanoparlants.

També s'ha donat la polèmica sobre el qüestionament de les normes de Castelló, que cerquen la unificació de les normes del valencià. Aquestes són negades pel Govern valencià del PP i Vox, qüestionant l'autoritat de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) que va aprovar al 2005 un dictamen en el qual assenyalava que valencià i català són la mateixa llengua. Aquesta polèmica és un atac directe a la nostra llengua.

Ara s'aprofiten de les esclatxes que la democràcia burgesa els permet. És cert que la nova estratègia ja no passa per actes violents efectius, però el seu discurs és una violència institucional. Hem de continuar atents davant els atacs als col·lectius feministes, LGTBIQ, als immigrants, a la llengua, i a tota la classe obrera, i donar una resposta a les polítiques que estan duent a terme al País Valencià exigint que els partits parlamentaris d'esquerres no els facin un rentat de cara o normalitzin les seues polítiques. Hem d'exigir que solucionen els problemes de la classe obrera i impedir que la inanició siga el germen que necessita l'extrema dreta. No podem permetre que els treballadors i treballadores es facin seves aquestes polítiques. Cal organitzar-se i mobilitzar-nos per a la construcció d'un reagrupament de les forces a l'esquerra de PSOE-Sumar. Aquesta serà l'única manera de tallar el pas a l'extrema dreta i fer bo el lema de «NO PASSARAN».

Carlos Rodríguez (País Valencià)

La nostra història

A 80 anys de l'assassinat de Pietro Tresso (*Blasco*)

Han passat vuitanta anys des que «*Blasco*», Pietro Tresso, un dels pares del moviment obrer italià i internacional va perdre tràgicament la vida. El seu cap va caure, com en el cas de tants altres revolucionaris, per obra de la burocràcia estalinista, només per ser culpables d'oposar-se a les mentides fabricades per Moscou.

La vida de Tresso va estar plena de privacions, patiments i misèria.

Nascut el 1893, quart fill d'un ex-parcer de Venècia convertit en obrer. Als nou anys va haver de deixar l'escola, aprenent des de molt aviat l'ofici de sastre. Algunes fonts informen també que podria haver estat obrer a la fàbrica Lanerossi de Vicenza.

Aviat va unir-se a la joventut socialista i va ser juntament amb Bordiga i Gramsci un dels fundadors

activitat de la seva classe social, encara que era autodidacta, la seva viva intel·ligència va ser aplicada a l'estudi dels temes més diversos, fins i tot els que eren aliens a les necessitats del treball pràctic que el partit li confiava. En converses amb amics, li agradava manifestar el seu gust pel coneixement desinteressat. Era valent per naturalesa i, en les circumstàncies més

dramàtiques del treball clandestí, mai no perdia el seu bon humor.»

L'any 1930 va ser expulsat del PCI, juntament amb dos companys de l'òrgan polític col·legiat de direcció, Alfonso Leonetti i Paolo Ravazzoli, a causa de la seva adhesió al trotskisme.

Lluità amb tota la seva tenacitat contra la línia aventurera de l'estalinisme, s'adherí a l'*Oposició d'Esquerra Internacional* fundada per Trotski; des de llavors va treballar al seu costat fins a la mort, a les files del moviment trotskista internacional.

A principis dels anys 30, Tresso (ja *Blasco*) es va comprometre a construir i dirigir, a Itàlia i França, la lluita sistemàtica contra la burocràcia soviètica. De fet, ja estava convençut del procés degeneratiu a l'URSS, que va portar el partit de Stalin i els seus lacais a dividir la classe obrera, titllant els socialistes de «*socialfeixistes*», contribuint així a la victòria del nazisme a Alemanya.

«Els enterraments de la revolució»

El 1943, entre el 26 i el 27 d'octubre, la seva vida arriba a l'epíleg: serà executat a sang freda, a

del PCI i membre de l'òrgan col·legiat de direcció.

Gran organitzador de sindicats contra el feixisme (es recorda com a famosa la lluita de Gravina a Puglia), responsable del centre intern clandestí del PCI a Itàlia, va representar el partit comunista italià a Moscou el mes de novembre de l'any 1922 durant el IV congrés de la Internacional Comunista. La seva figura i prestigi a l'esquerra italiana li van costar patir virulents atacs per part dels feixistes que també van intentar matar-lo.

La seva personalitat, dotada de grans capacitats polítiques i organitzatives, va ser descrita de manera exemplar per Ignazio Silone: «*En molts aspectes, Pietro Tresso era en efecte un comunista exemplar. Com a pocs membres del moviment obrer italià, va ser un dirigent d'origen proletari que va conservar intactes les qualitats de frescor i*

Vida i assassinat

30/1/1893: Neix a Magrè di Schio.

1915-1920: Al front, és processat per difondre propaganda de la *Conferència de Zimmerwald*. A la tornada a Magrè funda una associació socialista. Secretari de la Lliga de Camperols de Gravina. Redactor d'*El Visentin* el 1920, i electe regidor.

1921-1923: Amb Gramsci i Bordiga, funda el PCI el 1921. Destacat dirigent sindical. Atacat per les esquadres feixistes. A Moscou amb la *Internacional Sindical Roja* i la *Internacional Comunista*.

1922: Assumeix Mussolini. Detenció de molts dirigents sindicals: torna per prendre la feina sindical.

1923-1928: Al costat de Débora (Bàrbara) Seidenfeld (jove comunista hongaresa estudiant de medicina, que serà la seva companya tota la vida i que ja havia viscut la revolució de Bela Kun), dirigeix el centre clandestí del PCI, fins que les delacions els obliguen a fugir, i acabar a París.

Stalin ha eliminat l'oposició de dreta de Bukharin i ha forçat l'exili de Trotski. Imposa el «tercer període» ultresquerranista. El PCI ja havia expulsat Bordiga.

1929:Togliatti, al capdavant del PCI –Gramsci a la presó des del 1926-, s'alineja amb Moscou. Tresso, Leonetti i Ravazzoli –grup dels 3"- s'oposen al retorn de tots els exiliats a Itàlia, per la «imminència de la revolució». El PCI pràcticament desapareixerà massacrats pels feixistes.

1930: El grup dels tres i els seus simpatitzants són expulsats del PCI, per trotskistes. Funden la *Nova Oposició Italiana* (NOI) (de l'*Oposició d'Esquerra Internacional*. Publiquen a la revista trotskista francesa de *La Verité*. Dures penúries perquè el PCI els retira els papers amb què estaven a l'exili, la paga de professionals del partit). Torna a treballar de sastre.

1933: Preconferència de l'*Oposició d'Esquerra Internacional*. Assisteixen Leonetti, Tresso i Bàrbara. Tresso (*Blasco*) entra al *Secretariat Internacional*. La NOI es dissol.

1935: Stalin imposa la política dels Fronts Populars. *Blasco* entra al Partit Socialista Italià, amb la política d'*entrisme* impulsada per Trotski. El PCI busca atraure feixistes desil·lusionats: *Apello ai fratelli in camicia nera* («Crida als germans de camisa negra»)

1936: Blasco participa a la conferència per la Quarta Internacional i el 1938 a la fundació de la IV.

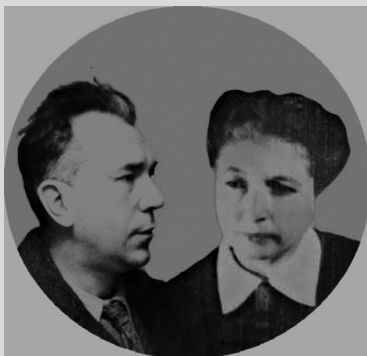
Judicis de Moscou. Persecucions i atacs constants a trotskistes. El 1937 mor Gramsci: Tresso escriu sentit homenatge.

1940: Nazis a París i assassinat de Trotski. Tresso, buscat per la Gestapo, fuig a Marsella contactant i col·laborant amb Demazière, responsable del *Comitè per la IV Internacional* i de la reorganització del trotskista *Partit Obrer Internacionalista*. Col·labora amb el CAS, comitè americà de suport per a l'evasió cap a Amèrica.

1942: Blasco i Bàrbara són detinguts juntament amb Demazière, Reboul i altres trotskistes, acusats d'organitzar una «insurrecció» contra el règim de Vichy. És torturat davant de Bàrbara, i condemnat a 10 anys. Després de diferents camps, és empresonat a la presó de Le Puy-en-Velay. Els stalinistes els mantenen en «quarantena» sense ni dirigir-los la paraula, en un buit total, fins i tot aquells que coneixien d'abans.

1-2/10/1943: Fugida en massa de 79 presoners pels partisans i el carceller Chapelle, socialista, lligat al servei britànic, que exigeix que surtin «tots o cap».

27/10/1943: Al maquis *Wodli*, Demazière fuig, però els trotskistes Pietro Tresso, Pierre Salini, Abraham Sadek i Jean Reboul són assassinats pel servei secret estalinista. Un mur de silenci plana sobre els crims: Bàrbara viatjarà a l'Alta Loire, recorrerà els camps, exigirà explicacions fins a la seva mort... que mai no va obtenir.

França, pels assassins de Stalin... Sobre qui va donar l'ordre encara no hi ha claredat. Segurament l'ordre va venir de dalt. Sabem que l'executor material va ser el partisa Jean Sosso (Giovanni Sosso), un home de l'aparell estalinista, nascut a Itàlia, però emigrat a França, que després de la guerra va ser enviat a Polònia com a periodista de l'*Humanité* (premsa francesa estalinista).

El PC italià es va tancar en un silenci comprometedor: Togliatti i Cerreti, si no directament culpables, sí que estaven al corrent de la mort de Tresso. Leonetti, l'ex-històric dirigent del partit (tal com ho va informar el periodista Berardi de la *Unita*, Premsa del PCI), el desembre del 1984 abans de la seva mort, va rebre a l'hospital Gemelli de Roma la visita de dos homes que li van demanar que fes desaparèixer un text de Togliatti, que, si s'hagués publicat, hauria desfermat l'infern. Leonetti els va acomiadar, anomenant-los «corbs».

Tresso (*Blasco*) és un d'aquells líders com Wolf, Nin, Klement o Sedov, que van dedicar la seva vida al socialisme, militants que es van oposar a les tragèdies de la burocràcia estalinista, militants que van lluitar per l'internacionalisme comunista, pagant amb les seves vides defensar les idees. Tresso mereix un reconeixement adequat. És una icona no només política sinó també moral de gran valor.

Durant molt de temps les víctimes de l'estalinisme van ser remogudes i oblidades. L'estalinisme no va ser un jutge d'un tribunal obrer sinó un enterrament recolzat en la sang dels revolucionaris.

M. B.
Itàlia

Haití:

No a una nova ocupació militar estrangera! Fora l'imperialisme d'Haití!

El 2 d'octubre, el Consell de Seguretat de l'ONU va avalar el desplegament d'una missió militar contra Haití. La resolució impulsada per l'imperialisme nord-americà es va adoptar amb 13 vots favorables i amb la complicitat de Rússia i la Xina, que es van abstenir per permetre la seva aprovació. L'aval del Consell de Seguretat pretén donar-li un vernís de legalitat a aquest nou atac contra el dret a l'autodeterminació del poble haitià. Fem una crida a una campanya internacional en solidaritat amb el poble haitià, per l'expulsió de les tropes estrangeres, la BINUH i el Core Group, i per una sortida obrera i popular a la crisi.

La missió, que estarà encapçalada pel govern pro-ianqui de Kenya, no solucionarà cap dels problemes que travessa Haití. De fet, la intervenció i ingerència imperialista ha estat una de les principals causes de la crisi, avalant frau electoral i donant suport a governs dretans i mafiosos. L'abstenció de la Xina i Rússia demostra una vegada més la seva complicitat amb l'imperialisme nord-americà en l'agressió contra Haití. Tots dos governs van permetre les successives extensions del mandat de la BINUH, l'oficina permanent de l'ONU a Haití, i la Xina a més va participar directament amb centenars de policies a la MINUSTAH.

L'imperialisme ianqui, després de les derrotes polítiques i militars sofertes a l'Iraq i a l'Afganistan, i atemorit per la força de l'esclat social de la joventut afro-descendent el 2020, ha decidit no enviar tropes directament a Haití sinó convèncer a d'altres governs perquè les proveeixin. No va aconseguir que el Canadà encapçalés la missió i finalment, a canvi de 200 milions de dòlars en ajuda militar, ha aconseguit que Kenya enviés un miler de policies. Altres governs pro-imperialistes com els de Jamaica, Antigua i Barbuda i les Bahames, estarien disposats a enviar contingents molt més petits. Es perfila un contingent molt més petit que el de la MINUSTAH, que va arribar a tenir més de 12.000 efectius entre tropes i policies.

El tràfic de drogues cap als EUA finança, en bona part, la compra d'armes que flueixen dels EUA a Haití per a armar a les bandes que controlen la major part de la capital haitiana. Moltes d'aquestes armes passen per la República Dominicana, el règim de la qual és un lacai incondicional dels EUA i també ha demanat a l'OEA i a l'ONU una invasió contra Haití.

Haití ha patit la presència de tropes estrangeres i missions de l'ONU durant la major part dels últims trenta anys. Aquesta serà la desena missió aprovada en aquest temps, incloent-hi 13 anys d'ocupació per part de la MINUSTAH, que van deixar milers de morts producte de la repressió i la generació d'una

epidèmia de còlera per part de soldats nepalesos. Totes aquestes missions han consumit milers de milions de dòlars, que serien necessaris per a inversions urgents per garantir la producció d'aliments i l'accés a aigua i electricitat a milions de persones, però només han servit per a apuntalar el poder d'una petita oligarquia de capitalistes mafiosos, avui representada pel govern de facto d'Ariel Henry.

El poble haitià rebutja la intervenció imperialista, que només té suport en alguns sectors burgesos. Creiem que la solució als problemes de fons del poble haitià vindrà de la mà d'un govern de les organitzacions obreres i populars haitianes.

Donem suport a les exigències de les organitzacions populars i d'esquerra haitianes com el Moviment Socialista de Treballadors Haitians, que cessi la ingerència imperialista i es dissolguin la BINUH i el Core Group. En aquest sentit, denunciem especialment la hipocresia pro-imperialista del govern de Lula al Brasil, que continua formant part del Core Group, del qual va ser fundador pel seu rol dirigent en la Minustah. Exigim que l'ONU pagui indemnitzacions pels assassinats, tortures, abusos sexuals i la disseminació del còlera per part de la MINUSTAH. Exigim que els EUA i França paguin reparacions per les extorsions i ocupacions militars des del segle XIX fins a l'actualitat. Donem suport a l'exigència de que es posi fi al govern de facto d'Ariel Henry i reafirmem que les solucions als problemes de fons del poble haitià, que són el resultat de llargues dècades de governs oligàrquics i intervenció imperialista, estan en mans del mateix poble haitià amb la solidaritat dels pobles de Llatinoamèrica i el Carib.

Reiterem la nostra crida des de la UIT-QI a una campanya internacional de solidaritat amb el poble haitià i contra l'enviament de tropes d'ocupació a Haití.

5/10/2023

Unitat Internacional
de Treballadores
i Treballadors -
Quarta Internacional

EUA: un exemple d'unitat de classe

Continua la vaga de les automotrius i s'estanquen les negociacions

El president de la *United Auto Workers*, Shawn Fain, va amenaçar d'intensificar les vagues del sindicat divendres 14, ja que les converses amb els fabricants d'automòbils més grans dels EUA semblaven haver-se estancat. La vaga està a la seva quarta setmana i Fain ha estat actualitzant als membres sobre el progrés i les noves accions de vaga com cada divendres. Fain va dir que Ford, Stellantis i General Motors han utilitzat aquest calendari per endarrerir les negociacions fins a finals de setmana. A partir d'ara es podran convocar vagues en qualsevol moment, va afirmar. «*Creïen que havien descobert les anomenades regles del joc, així que les vam canviar i ara només hi ha una regla: participar-hi*», va dir Fain. Al voltant de 34.000 treballadors de l'automoció de Ford, Stellantis i General Motors estan ara en vaga com a part de l'estratègia de vaga «*dempeus*» de l'UAW, que implica atacar plantes automotrius individuals en lloc d'una vaga total. La vaga va començar el 15 de setembre després que expirassin els contractes de 150.000 treballadors del sector automobilístic representats per l'UAW en els tres grans fabricants d'automòbils nord-americans.

Uns 8.700 treballadors de l'automoció de la planta de camions de Ford a Louisville, Kentucky, la planta més gran, van abandonar els seus llocs de treball l'11 d'octubre en una mesura sorpresa després que Ford digués a la UAW que actualment no tenia cap contraoferta per a les negociacions. La planta de camionetes de Ford fabrica els models pesants de la sèrie F i grans tot terreny Ford i Lincoln, els productes més lucratius de l'empresa. Els vehicles fabricats a la planta generen uns ingressos de 25.000 milions de dòlars a l'any, segons ha informat l'empresa en un comunicat. (...)

Ford va criticar la mesura de vaga com a «*extremadament irresponsable*» i els executius han afirmat que l'empresa ha arribat al límit del que està disposada a oferir al sindicat en matèria econòmica. «*De fet, ens hem esforçat molt per arribar a aquest punt*», va dir Kumar Galhotra, president de la divisió Ford Blue, en una conferència telefònica. Fain va desestimar els comentaris divendres. «*La planta de camions de Kentucky que acabem de tancar a Louisville genera 48.000 dòlars d'ingressos per minut. Això és molt més del que guanya en un any el treballador més mal pagat de Ford*», va afirmar. «*Fins on volen que s'esforcin els treballadors de l'automoció nord-americans? No continuarem demanant sobres. Mentrestant, [el director executiu de Ford] Jim Farley va rebre 21 milions de dòlars l'any passat. Necessitem que faci dues coses ara mateix: mirar-se al mirall i*

mirar al compte bancari de Ford. Ves a buscar la xequera gran. El que utilitza Ford quan gasta milions en executius de l'empresa o en obsequis a Wall Street». L'UAW ha sostingut durant les negociacions que està sol·licitant un contracte que restableixi les proteccions a què els treballadors van renunciar per salvar la indústria automotriu quan la Gran Recessió va amenaçar de destruir-la i per compensar els salaris rebaixats que els treballadors han rebut des d'aleshores.

Vaga contra General Motors arriba al Canadà

Uns 4.300 treballadors sindicalitzats [a Unifor] es van declarar en vaga en tres plantes de General Motors al Canadà augmentant la pressió [...] El sindicat canadenc, que representa uns 18.000 treballadors de General Motors, Ford i Stellantis, va aconseguir un acord el mes passat amb Ford, que va oferir augments salarials de fins al 25%. En canvi, la plantilla de General Motors ha lamentat no haver tingut la mateixa oferta. «*La companyia segueix sense complir les nostres demandes de pensions, suport als ingressos dels treballadors jubilats i mesures significatives per a la transició dels treballadors temporals a feines permanents a temps complet*», va dir la presidenta nacional d'Unifor, Lana Payne.

La vaga també creix als Estats Units

(...) Al cessament d'activitats es va afegir el dilluns 9 d'octubre la plantilla de *Mack Trucks*, propietat de Volvo Group, que és un dels majors fabricants de camions de servei mitjà i pesat d'Amèrica del Nord. Més del 70% d'uns 4.000 empleats sindicalitzats de la firma a Pennsilvània, Florida i Maryland, van rebutjar un contracte proposat de cinc anys que incloïa un augment salarial del 19%. (...)

L'aturada laboral conjunta sense precedents de l'UAW avui manté a casa més de 30.000 treballadors en uns 22 estats dels EUA.

(...) L'acord temptatiu contemplava un augment salarial del 19% per a la durada del contracte i un altre 10% amb la ratificació. A més, una bonificació de 3.500 dòlars per la ratificació, zero augments en les contribucions setmanals per a atenció mèdica, augments en els pagaments anuals per als jubilats i una aportació de 1.000 dòlars als comptes de jubilació (...) per compensar pels costos d'atenció mèdica a empleats que no reben assegurança mèdica després de la seva jubilació. (...) En aquestes converses, l'UAW ha demanat augments del 36% en quatre anys, mentre que Ford n'ha ofert un 23% i les altres dues empreses un 20%.

19/10/2023

Mario Hernández, per a ANRED
Extractes de la nota reproduïda per la UIT-QI des de www.anred.org

Declaración internacional en apoyo al *Frente de Izquierda y de los Trabajadores – Unidad (FIT-U)*

Extractem de la declaració que vam fer servir per demanar signatures de suport al FIT-U per a les eleccions presidencials del 22 d'octubre a Argentina:

"Els qui signem aquesta declaració manifestem el nostre suport a les candidatures del Frente de Izquierda y de los Trabajadores – Unidad (FIT-U) en les pròximes eleccions presidencials del 22 d'octubre a l'Argentina, encapçalades per la fórmula de Myriam Bregman i Nicolás Del Caño amb Vanina Biasi, Cele Fierro, Patricio del Corro y Mercedes Mendieta en la Ciudad Autónoma de Buenos Aires; Rubén Pollo Sobrero, Christian Castillo, Néstor Pitrola i Andrea Lanzette a la Província de Buenos Aires; Alejandro Vilca a Jujuy; Liliana Olivero a Córdoba; Andrea Villagra a Salta; Miguel del Plá a Santa Cruz; i reconegudes lluitadores i lluitadors obrers, populars i

l'imperialisme, les multinacionals i la burgesia argentina. Les recents eleccions primàries (PASO) van posar de manifest l'enorme malestar social i polític de milions de persones amb les polítiques dels partits capitalistes tradicionals que han gestionat l'Estat nacional en les últimes dècades i han empitjorat les condicions de vida de les grans majories populars.

En les PASO ha guanyat una figura emergent, independent dels partits tradicionals, l'ultradretà Javier Milei. Milei planteja la dolarització de l'economia, una reforma laboral de fons per a eliminar els drets laborals, un pla de privatitzacions. És a dir, un pla d'atac a la classe obrera per a intensificar decididament l'explotació capitalista a l'Argentina. La seva candidata a vicepresidenta i els seus principals candidats són negacionistes de la dictadura. A més, manifesten que lliuraran definitivament les Malvinas, privatitzaran els rius i retiraran els drets aconseguits al moviment de dones i les dissidències. Per la qual cosa el Front d'Esquerra es proposa lluitar activament i en unitat contra aquesta expressió d'extrema dreta.

de la joventut en les llistes tot el país.

En un marc d'agudització de la crisi capitalista mundial, guerres, atacs a les condicions de vida de les majories socials i una catàstrofe climàtica, és necessari enfortir una sortida per l'esquerra, anticapitalista i socialista, per un govern de la classe treballadora.

Les eleccions es donen en el marc d'una Argentina que s'aproxima a un nou col·lapse econòmic, polític i social i d'un ajust dut a terme pel govern peronista del Front de Tots/Unió per la Pàtria que està sent descarregat sobre la classe treballadora i els sectors populars més pobres. Estem en presència d'un règim polític sotmès als dictats de l'FMI,

L'emergència de Milei s'ha donat en un marc de malestar i brega amb el govern i els polítics patronals tradicionals. I també del clima polític i ideològic conservador generat per la pressió del gran capital i les grans coalicions polítiques capitalistes que es troben en una profunda crisi. Així ho evidencien els resultats de Patricia Bullrich, representant de la dreta de Junts pel Canvi, i Sergio Massa, ministre d'Economia de l'actual govern d'Alberto Fernández, responsable dels ajustos dels últims anys i que continuen avui. Només un dia després de les PASO, en una gravíssima situació social, Massa va aplicar un nou ajust que va encarir els aliments i altres productes essencials, devaluant la moneda un 22 % a petició de l'FMI. I ara, obligat per les seves pròpies necessitats electorals, va anunciar tardanament algunes mesures per a sectors de treballadors les quals són a més completament insuficients.

En aquest difícil escenari, el Front d'Esquerra - Unitat, que és una coalició de l'esquerra classista i socialista integrada pel Partit de Treballadors Socialistes (PTS), el Partit Obrer (PO), Esquerra Socialista (IS) i el Moviment Socialista dels Treballadors (MST), ha tornat a mostrar-se com l'única referència d'independència de classe lligada als treballadors, les dones i la joventut per a enfrontar als partits de l'ajust i disposada a lluitar en oposició al creixement de la dreta. I és de fet l'única força política que s'oposa a tots els governs que ajusten i qui novament

haurà d'estar en primera fila al carrer contra Milei i qualsevol que pretengui retallar drets a la població.

De les cinc candidatures que es presentaran en les eleccions oficials d'octubre, el FIT-U amb la seva fórmula presidencial encapçalada per Myriam Bregman, totes les seves candidatures i la seva militància és l'única alternativa política que proposa trencar amb l'FMI i no pagar el deute, convocant a les i els treballadors, a la joventut i a tots els sectors explotats i oprimits a lluitar per un programa obrer i popular de defensa del salari, les jubilacions, per una assegurança a l'aturat enfront de la desocupació, el repartiment de les hores de treball sense afectar el salari i la reducció de la jornada laboral a sis hores, ni els convenis col·lectius de treball, per a generar treball genuí, contra l'especulació immobiliària, per la nacionalització de la banca i del comerç exterior, l'expropiació sota control obrer de les grans empreses que especulin amb els preus i la fam del poble, la defensa dels drets de les dones i el col·lectiu LGTBI+, contra l'extractivisme que saqueja, destrueix i contamina, en defensa del medi ambient i els drets dels pobles originaris. Això requereix unir al conjunt dels explotats que les patronals i les direccions sindicals burocràtiques divideixen entre efectius, contractats, precaris i desocupats, donant-li suport a totes les lluites obreres, piqueteres, populars i de la joventut. Amb aquest programa, el FIT-U crida els treballadors a enfrontar tant l'ajust del govern com les mesures que proposa l'oposició dretana als carrers, seguint el camí obert per la recent lluita del poble de Jujuy contra una reforma constitucional antidemocràtica i patronal i les grans lluites del moviment piqueter independent i els sindicats recuperats. Amb aquesta posició, el FIT-U va estar al capdavant de la lluita per enfrontar dins i fora de la Legislatura de Buenos Aires als organitzadors d'un acte negacionista i predictadura.

Com s'ha demostrat a l'Argentina i en altres països del món, les polítiques del centre esquerra o el

ÚLTIMA HORA

Amb el 97% escrutat: El peronisme puja respecte les PASO i la ultradreta de Milei baixa, així com Junts pel Canvi. Per tant, Massa i Milei van a una segona volta.

El FIT-U obté 5 escons, amb 2.315.880 vots!!!

«progressisme», que governen per als capitalistes, emmanillen les organitzacions de la classe treballadora amb la col·laboració de la burocràcia sindical i apliquen polítiques d'ajust sense resoldre cap dels problemes que pateixen les i els treballadors i els sectors populars, i obren el camí a la dreta i l'extrema dreta. De l'altre costat, les rebel·lions populars a Amèrica Llatina marquen el camí per a enfrontar aquesta ofensiva i obren el pas a la lluita pel govern de treballadors i el socialisme.

Si hi ha una conclusió clau de l'últim cicle polític és que no es pot combatre a l'extrema dreta de Milei a l'Argentina, Bolsonaro al Brasil, Trump als EUA, Vox en l'Estat Espanyol, Le Pen i Zemmour a França, amb l'aplicació de mesures d'ajust als que menys tenen i polítiques de dreta. Enfront de la crisi de la dreta tradicional i el fracàs de les variants del centre esquerra que són la cara «progressista» dels atacs capitalistes contra el poble treballador, el que fa falta és defensar una política d'independència de classe: convocar a la classe treballadora i el poble a intervenir, donant suport a les lluites en curs i superant la paràlisi imposada per la burocràcia sindical, per les reivindicacions urgents i per un govern de treballadors i el socialisme. (...)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET

📷 LLUITA.INTERNACIONALISTA

🐦 @LUCHAINT

📘 @LINTERNACIONALISTA

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

